

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10.10.1991, sp. zn. 4 Tz 41/91, ECLI:CZ:NS:1991:4.TZ.41.1991.1

Číslo: 34/1993

Právní věta: Postoupit věc jinému orgánu podle § 171 odst. 1 tr.ř. lze jen tehdy, když je věc dostatečně objasněna z hlediska, že stíhaný skutek není trestným činem, ale mohl by být jiným příslušným orgánem posouzen jako přestupek nebo kárné provinění. Orgán činný v trestním řízení po tomto zjištění však musí věc postoupit, nemůže dále pokračovat v trestním řízení a zjišťovat další skutečnosti potřebné pro rozhodnutí o přestupku, např. odstraňovat pochybnosti o tom, zda se skutečně obviněný tohoto skutku dopustil.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 10.10.1991

Spisová značka: 4 Tz 41/91

Číslo rozhodnutí: 34

Číslo sešitu: 5-6

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Postoupení věci

Předpisy: 141/1961 Sb. § 2 odst. 5
§ 171 odst. 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud České republiky zamítl podle § 268 odst. 1 tr. ř. stížnost pro porušení zákona podanou generálním prokurátorem České republiky proti usnesení krajského prokurátora v Ústí nad Labem z 5.4.1991 sp. zn. 4 KPt 133/91.

Z odůvodnění:

Usnesením vyhledávacího orgánu obvodního oddělení VB Český Dub, okr. Liberec z 3. 1. 1991 ČVS: VB-2/91 bylo podle § 160 odst. 1 tr. ř. zahájeno trestní stíhání a téhož dne M. H. podle § 169 písm. a) tr. ř. sděleno obvinění pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1 tr. zák., jehož se měl dopustit tím, že „dne 1. 12. 1990 jako zootechnik produkční stanice selat v Družcově odebral v tomto podniku nestandardní prase o váze 110 kg, v hodnotě 3 574 Kčs a na odběrnou poukázku uvedl váhu 65 kg v hodnotě 1 252 Kčs, čímž poškodil podnik o částku 2 322 Kčs“.

Usnesením okresního prokurátora v Liberci z 27. 3. 1991 sp. zn. 2 Pv 22/91 byla tato věc podle § 171 odst. 1 tr. ř. postoupena Obecnímu zastupitelstvu v Osečné, okr. Liberec, neboť prokurátor shledal, že nejde o trestný čin, avšak mohlo by jít o přestupek proti majetku podle § 50 odst. 1 zák. č.

Stížnost obviněného M. H. proti tomuto rozhodnutí byla usnesením krajského prokurátora v Ústí nad Labem z 5. 4. 1991 sp. zn. 4 KPt 133/91 podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. jako nedůvodná zamítnuta.

Proti tomuto usnesení krajského prokurátora podal generální prokurátor ČR stížnost pro porušení zákona ve prospěch obviněného M. H. Namítl, že podle § 171 odst. 1 tr. ř. lze jako přestupek postoupit jen věc dostatečně objasněnou. V daném případě však v přípravném řízení nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, když nebyla zjištěna skutečná váha prasete v době, kdy je obviněný M. H. odebral a odvezl. Váhu 65 kg, kterou uvedl při převažování na váze v produkční stanici obviněný M. H., potvrdil nepřímě i zaměstnanec této stanice svědek M. H. Naopak další převažování prasete o šest dní později v bydlišti obviněného bylo provedeno na nezpůsobilém zařízení, kdy váha prasete byla pouze odhadována. K těmto okolnostem měli být vyslechnuti jako svědci ing. J. Š. a ing. A. K., kteří této váhy použili, i policista J. L., který se tohoto převažování zúčastnil bez rozhodnutí o domovní prohlídce. Uvedené mezery v dokazování jsou na vrub vyhledávacího orgánu 00-VB v Českém Dubu a okresního prokurátora v Liberci, jenž usnesení o postoupení věci vydal. Krajský prokurátor v Ústí nad Labem pak nesplnil svoji přezkumnou povinnost, když toto usnesení okresního prokurátora v Liberci jako vadné nezrušil. Generální prokurátor ČR tedy v závěru své stížnosti navrhl, aby Nejvyšší soud České republiky vyslovil, že napadeným usnesením krajského prokurátora v Ústí nad Labem byl porušen zákon v ustanovení § 147 odst. 1, § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. a v řízení, jež mu předcházelo, v ustanovení § 2 odst. 5 6 tr. ř. Napadené usnesení i jemu předcházející usnesení okresního prokurátora v Liberci proto navrhl zrušit s tím, aby dále bylo postupováno podle ustanovení § 270 odst. 1 tr. ř.

Nejvyšší soud České republiky přezkoumal ve smyslu § 267 odst. 1 tr. ř. správnost výroku napadeného usnesení, jakož i řízení, jež mu předcházelo, a shledal, že zákon nebyl porušen.

Generální prokurátor ČR správně připomíná, že postoupit jako přestupek podle § 171 odst. 1 tr. ř. lze jen věc dostatečně objasněnou. Této zásadě je však třeba rozumět tak, že orgán činný v trestním řízení provádí dokazování až do okamžiku, kdy spolehlivě zjistí, že stíhaný skutek není trestným činem, ale že může jít o přestupek, o němž se nevede trestní stíhání, ale k jehož projednání jsou podle § 52 a násl. zák. č. 200/1990 Sb. příslušné správní orgány. Na základě tohoto zjištění věc postoupí k dalšímu projednání příslušnému správnímu orgánu. Opačný postup, kdy orgán činný v trestním řízení by i za této situace dále prováděl dokazování až do konečného a jakékoli pochybnosti nepřipouštějícího závěru, že obviněný se určitého skutku, který má znaky pouhého přestupku, dopustil, by znamenal, že by orgán, činný v trestním řízení ve skutečnosti nezákonně rozhodoval věc, k jejímuž projednání jsou příslušné jiné, tj. správní orgány, a obviněného, jehož čin evidentně není trestným činem, by vystavoval možnosti citelných omezení, která trestní stíhání, na rozdíl od správního řízení, připouští (včetně např. zajištění osob a věcí). Takový postup by byl v rozporu nejen s dikcí ustanovení § 171 odst. 1 tr. ř. o postoupení věci, nýbrž i s účelem trestního (§ 1 odst. 1 tr. ř. – trestní řízení se vede jen o trestných činech) a správního (§ 51 zák. č. 200/1990 Sb.) řízení.

V posuzované věci okresní prokurátor v Liberci zjistil, že provedené důkazy nepotvrdily původní obvinění M. H., že namísto zaplacené váhy prasete 65 kg odebral prase o váze 110 kg, čímž měl neoprávněně získat 2 322 Kčs. Provedené důkazy však svědčily pro závěr, že váha prasete mohla být záměrně podhodnocena zhruba o 10 kg, což reprezentuje škodu do 800 Kčs (konkrétně 220 Kčs při ceně 22 Kčs za 1 kg, stanovené ve vyčíslení škody na č. 1. 49), tedy vzhledem k ustanovení § 247 odst. 1, § 89 odst. 14 tr. zák. a nařízení vlády ČSFR č. 258/1990 Sb. „škodou nepatrnou“. Podvodné způsobení takové škody nezakládá trestný čin, ale skutkovou podstatu přestupku proti majetku podle § 50 odst. 1 zák. č. 200/1990 Sb., k jehož projednání je podle § 53 odst. 1 cit. zák. ve spojení s ustanovením § 22 zák. č. 367/1990 Sb. o obcích, příslušné obecní zastupitelstvo, resp. jím zřízená komise.

Okresní prokurátor v Liberci proto nepochybil, když usnesením z 27.3. 1991 sp. zn. 2 Pv 22/91 předmětnou věc obviněného M. H. podle § 171 odst. 1 tr. ř. tomuto orgánu jako příslušnému postoupil. Zákonné a správné je i usnesení krajského prokurátora v Ústí nad Labem z 5.4.1991 sp. zn. 4 KPt 133/91, jenž podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítl nedůvodnou stížnosti obviněného M. H. proti tomuto usnesení okresního prokurátora.

Nejvyšší soud České republiky proto shledal, že ani výrokem napadeného usnesení krajského prokurátora v Ústí nad Labem, ani v řízení, jež mu předcházelo, nebyl porušen zákon. Stížnost generálního prokurátora České republiky pro porušení zákona proto podle § 268 odst. 1 tr. ř. zamítl.